

MARNÓ JÁNOS

A vándorfestő dala

*Festeni jöttem a világra,
világ végére, úgy bizony;
elején untat minden ábra,
ellenben vonz a tériszony.
Emlékszem falakra, bogárra,
légyre, amint ütném agyon —
de hagyom, szálljon a dolgára,
mely nyilván annyi, mint a gyom.
S hogy magam se nyújtom hiába,
lépésről lépésre fogyom —
hadd kerítsen be Isten háta
épp esedékes alkonyon.*

PAUL CELAN

Csupa álomalak...

*CSUPA álomalak, kristályból,
kiket felfogsz
a nyelvárnyékban,*

*nekik
adom véretem,*

*a képsorok,
végzetem vissz-
érreseibe kell
rejtennem őket —,*

*gyászom, nézem csak,
átszökik hozzád.*

Forgandó kulccsal

*Forgandó kulccsal
nyitsz rá a házra, hol a
hallgatás hava kavarog.
Véredre, 'hogy felfakad
szemből vagy szájból vagy fülből,
forog a kulcsod.*

*Forog a kulcsod, forog a szó,
kavaroghat a pelyhekkal.
Széllökésre mely feltaszít,
köt szóra csomót a hó.*

Anabázis

*Ez a
szűkös falak közé írott
úttalan-igaz
Fel-Fel és Vissza
a szívtisztá jövőbe.*

Ott.

*Szótag-
móló, tenger-
színű messze
ki a járhatatlanon.*

*Majd:
Bóják-,
Gondbója-korlát
a másod-
perccifrán szökdelő
lélekreflexszel —: Fény-
harangszók (bimm-,
bam-, im-,*

unde suspirat
cor /,
ki-
oldva, be-
váltva, miénk.
Szemednek, fülednek, a
fel-
szabadító sátoroszó:

Mindegyütt.

Szólj te is

*Szólj te is,
szólj utolsóként,
végre rendelkezz.*

*Szólj —
De ne válaszd el IGENTől a NEMét.
Értelmet is adj szavadnak:
árnyékot néki.*

*Adj elég árnyékot,
annyit néki,
amennyit magad körül ismérsz,
éjjel és dél és éjjel között.*

*Tekints körbe:
nézd, hogy elevenül mind —
Halálban! Eleve!
Valót mond, ki árnyékot mond.*

*Ámde összenyomorul álltó helyed:
Hova, árnyékmezítlen, hova?
Szállj. Érkezz fölfelé.
Vékonyabb leszél, idegenebb, finomabb!
Idegen: fonál,
melyen leszállhatnék a csillag:
idelelt úszni, alant,
hol visszacsillámlik: bolygó szavak
hullámvékonyán.*

Marno János fordításai